

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ВІДОКРЕМЛЕНИЙ СТРУКТУРНИЙ ПІДРОЗДІЛ
«КОВЕЛЬСЬКИЙ ПРОМИСЛОВО – ЕКОНОМІЧНИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ
ЛУЦЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ»



ЗАТВЕРДЖУЮ

Директор ВСП «КПЕФК ЛНТУ»

доц. Тетяна СЕЛІВОНЧИК

травня 2026 р.

ПРОГРАМА
ВСТУПНОГО ВИПРОБУВАННЯ (СПІВБЕСІДИ) З
УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ
НА НАВЧАННЯ ДО ВІДОКРЕМЛЕНОГО СТРУКТУРНОГО ПІДРОЗДІЛУ
«КОВЕЛЬСЬКИЙ ПРОМИСЛОВО – ЕКОНОМІЧНИЙ ФАХОВИЙ КОЛЕДЖ
ЛУЦЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ»
НА ОСНОВІ ПОВНОЇ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ (11КЛ)

Розглянуто і погоджено
приймальною комісією

ВСП «КПЕФК ЛНТУ»
«13» травня 2026 р.

Протокол № 4

Розглянуто і схвалено
цикловою комісією зі словесних
та суспільних освітніх компонентів
ВСП «КПЕФК ЛНТУ»
«12» травня 2026р.

Протокол № 9
Голова комісії Ольга ПОТАПЧУК

Ковель, 2026

Програма з української мови

Програма з української мови для вступників до ВСП «Ковельський промислово-економічний фаховий коледж ЛНТУ» на основі повної (11 кл) середньої освіти складена відповідно до чинних навчальних програм з української мови для учнів 5 – 11 класів закладів загальної середньої освіти.

Матеріал програми з української мови розподілено за такими розділами: «Фонетика. Графіка», «Лексикологія. Фразеологія», «Будова слова. Словотвір», «Морфологія», «Синтаксис. Пунктуація», «Стилістика», «Орфоепія», «Орфографія», «Розвиток мовлення».

Назва розділу, теми	Знання	Вимоги до умінь вступника
1. Фонетика. Графіка	Фонетика як розділ мовознавчої науки про звуковий склад мови. Голосні й приголосні звуки. Приголосні тверді й м'які, дзвінкі й глухі. Позначення звуків мовлення на письмі. Алфавіт. Співвідношення звуків і букв. Звукове значення букв я, ю, е, ї, щ . Склад. Складоподіл. Наголос, наголошені й ненаголошені склади. Уподібнення приголосних звуків. Спрощення в групах приголосних. Найпоширеніші випадки чергування голосних і приголосних звуків. Основні випадки чергування у — в, і — й	Вступник: <i>визначає</i> в словах голосні, тверді і м'які, дзвінкі й глухі приголосні, ненаголошені й наголошені голосні; <i>ділить</i> слово на склади; <i>визначає</i> звукове значення букв у слові; <i>визначає</i> місце букв в алфавіті, <i>розташовує</i> слова за алфавітом; <i>розпізнає</i> явища уподібнення приголосних звуків, спрощення в групах приголосних, основні випадки чергування голосних і приголосних звуків, чергування у — в, і — й
2. Лексикологія. Фразеологія	Лексикологія як учення про слово. Ознаки слова як мовної одиниці. Лексичне значення слова. Багатозначні й однозначні слова. Пряме та переносне значення слова. Омоніми. Синоніми. Антоніми. Лексика української мови за походженням. Власне українська лексика. Лексичні запозичення з інших мов. Загальноновживані слова. Професійна, діалектна, розмовна лексика. Терміни. Лексика української мови з погляду активного й пасивного вживання. Застарілі й нові слова (неологізми). Нейтральна й емоційно забарвлена лексика. Поняття про стійкі сполуки слів і вирази. Фразеологізми . Приказки, прислів'я, афоризми	Вступник: <i>пояснює</i> лексичні значення слів; <i>добирає</i> до слів синоніми й антоніми та <i>використовує</i> їх у мовленні; <i>уживає</i> слова в переносному значенні; <i>знаходить</i> у тексті й доречно <i>використовує</i> в мовленні вивчені групи слів; <i>пояснює</i> значення фразеологізмів, приказок, прислів'їв, крилатих висловів, правильно й комунікативно <i>доцільно використовує</i> їх у мовленні

3. Будова слова. Словотвір	Будова слова. Основа слова й закінчення. Значущі частини слова: корінь, префікс, суфікс, закінчення. Словотвір. Твірні основи при словотворенні. Основа похідна й непохідна. Основні способи словотворення в українській мові: префіксальний, префіксально-суфіксальний, суфіксальний, безафіксний, складання слів або основ, перехід з однієї частини мови в іншу.	Вступник: <i>відділяє</i> закінчення слів від основи, <i>членує</i> основу на значущі частини, <i>добирає</i> спільно- кореневі слова, слова з однаковими префіксами й суфіксами; <i>розрізняє</i> форми слова й спільнокореневі слова, правильно <i>вживає</i> їх у мовленні; <i>визначає</i> способи творення слів
	Основні способи творення іменників, прикметників, дієслів, прислівників Складні слова Способи їх творення. Сполучні голосні [o], [e]	
4. Морфологія. 4.1. Іменник	Морфологія як розділ мовознавчої науки про частини мови. Іменник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Іменники власні та загальні, істоти й неістоти. Рід іменників: чоловічий, жіночий, середній. Іменники спільного роду. Число іменників. Іменники, що вживаються в обох числових формах. Іменники, що мають лише форму однини або лише форму множини. Відмінки іменників. Відміни іменників: перша, друга, третя, четверта. Поділ іменників першої та другої відмін на групи. Особливості вживання та написання відмінкових форм. Букви -а(-я), -у (-ю) у закінченнях іменників другої відміни. Відмінювання іменників, що мають лише форму множини. Невідмінювані іменники в українській мові. Написання й відмінювання чоловічих і жіночих імен по батькові	Вступник: <i>розпізнає</i> іменники; <i>визначає</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, належність іменників до певної групи за їхнім лексичним значенням, уживаністю в мовленні; <i>визначає</i> основні способи творення іменників; правильно <i>відмінює</i> іменники, <i>відрізняє</i> правильні форми іменників від помилкових; <i>використовує</i> іменники в мовленні, послуговуючись їхніми виражальними можливостями
4.2. Прикметник	Прикметник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прикметників за значенням: якісні, відносні та присвійні. Явища взаємопереходу прикметників з одного розряду в інший. Якісні прикметники. Ступені порівняння якісних прикметників: вищий і найвищий, способи їх творення (проста й	Вступник: <i>розпізнає</i> прикметники; <i>визначає</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль; розряди прикметників за значенням; <i>утворює</i> форми ступенів порівняння якісних прикметників, повні й короткі форми якісних прикметників; <i>розрізняє</i> основні способи творення відносних і присвійних прикметників; <i>відмінює</i> прикметники; <i>відрізняє</i> правильні

	складена форми). Зміни приголосних при творенні ступенів порівняння прикметників. Особливості відмінювання прикметників (тверда й м'яка групи)	форми прикметників від помилкових
4.3. Числівник	Числівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди числівників за значенням: кількісні (на позначення цілих чисел, дробові, збірні) і порядкові. Групи числівників за будовою: прості й складені. Типи відмінювання кількісних числівників: 1) <i>один, одна;</i> 2) <i>два, три, чотири;</i> 3) <i>від п'яти до двадцяти, тридцять, п'ятдесят-вісімдесят;</i> 4) <i>сорок, дев'яносто, сто;</i> 5) <i>двісті-дев'ятсот;</i> 6) <i>нуль, тисяча, мільйон, мільярд;</i> 7) <i>збірні;</i> 8) <i>дробові.</i> Порядкові числівники, особливості їх відмінювання. Особливості правопису числівників	Вступник: <i>розпізнає</i> числівники; <i>визначає</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди числівників за значенням, основні способи їх творення, відмінювання; <i>відрізняє</i> правильні форми числівників від помилкових; <i>добирає</i> потрібні форми числівників і <i>використовує</i> їх у мовленні; <i>визначає</i> сполучуваність числівників з іменниками
4.4. Займенник	Займенник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Порівняння займенників з іменниками, прикметниками й числівниками. Розряди займенників за значенням: особові, зворотний, присвійні, вказівні, означальні, питальні, відносні, неозначені, заперечні. Особливості їх відмінювання. Творення й правопис неозначених і заперечних займенників	Вступник: <i>розпізнає</i> займенники; <i>визначає</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди займенників за значенням, основні способи їх творення, відмінювання; <i>відрізняє</i> правильні форми займенників від помилкових; <i>правильно добирає</i> потрібні форми займенників і <i>використовує</i> їх у мовленні
4.5. Дієслово	Дієслово як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Форми дієслова: дієвідмінювані, відмінювані (дієприкметник) і незмінні (інфінітив, дієприслівник, форми на -но, -то). Безособові дієслова. Види дієслів: доконаний і недоконаний. Творення видових форм, Часи дієслова: минулий, теперішній, майбутній. Способи дієслова: дійсний, умовний, наказовий. Творення форм умовного та наказового способів дієслів. Словозміна дієслів I та II дієвідміни. Особові та числові форми дієслів (теперішнього та майбутнього часу й наказового	Вступник: <i>розпізнає</i> дієслова, особливі форми дієслова, безособові дієслова; <i>визначає</i> загальне значення дієслова, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, часи й способи дієслів, дієвідміни, особливості словозміни кожної дієвідміни; <i>використовує</i> один час і спосіб у значенні іншого; <i>розрізняє</i> основні способи творення дієслів, зокрема видових форм, форм майбутнього часу недоконаного виду, форм умовного та наказового способу дієслів; <i>відрізняє</i> правильні форми дієслів від помилкових. <i>Розпізнає</i> дієприкметники (зокрема відрізняє їх від дієприслівників); <i>визначає</i> їхнє загальне значення, морфологічні

	способу). Родові та числові форми дієслів (минулого часу й умовного способу). Чергування приголосних в особових формах дієслів теперішнього та майбутнього часу. Дієприкметник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Активні та пасивні дієприкметники. Творення активних і пасивних дієприкметників теперішнього й минулого часу. Відмінювання дієприкметників. Дієприкметниковий зворот. Безособові форми на -но, -то. Дієприслівник як особлива форма дієслова: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Дієприслівники докопаного й недоконаного виду, їх творення. Дієприслівниковий зворот	ознаки, синтаксичну роль, особливості творення, відмінювання; <i>відрізняє</i> правильні форми дієприкметників від помилкових; <i>добирає</i> й комунікативно доцільно <i>використовує</i> дієприкметники та дієприкметникові звороти в мовленні; <i>використовує</i> дієприкметники в мовленні. <i>Розпізнає</i> дієприслівники; <i>визначає</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, основні способи їх творення; <i>відрізняє</i> правильні форми дієприслівників від помилкових; правильно <i>будує</i> речення з дієприслівниковими зворотами
4.6. При слівник	Прислівник як частина мови: значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Розряди прислівників за значенням. Ступені порівняння прислівників: вищий і найвищий. Зміни приголосних при творенні прислівників вищого та найвищого ступенів. Правопис прислівників на -о, -е, утворених від прикметників і дієприкметників. Написання разом, окремо й через дефіс прислівників і сполучень прислівникового типу	Вступник: <i>розпізнає</i> прислівники, <i>визначає</i> їхнє загальне значення, морфологічні ознаки, синтаксичну роль, розряди прислівників за значенням, ступені порівняння прислівників, основні способи творення прислівників; <i>відрізняє</i> правильні форми прислівників від помилкових; <i>добирає</i> й комунікативно доцільно <i>використовує</i> прислівники в мовленні

4.7. Службові частини мови	Прийменник як службова частина мови, групи прийменників за походженням: непохідні (первинні) й похідні (вторинні, утворені від інших слів) Групи прийменників за будовою: прості, складні й складені. Зв'язок прийменника з непрямыми відмінками іменника. Правопис прийменників. Сполучник як службова частина мови. Групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю: сурядні (єднальні, протиставні, розділові) й підрядні (часові, причинові, умовні, способу дії, мети, допустові, порівняльні, з'ясувальні, наслідкові). Групи сполучників за вживанням (одиничні, парні, повторювані) та за будовою (прості, складні, складені). Правопис сполучників. Частка як службова частина мови. Групи часток за значенням і вживанням: формотворчі, словотворчі, модальні. Правопис часток	Вступник: <i>розпізнає</i> прийменники, <i>визначає</i> їхні морфологічні ознаки, групи прийменників за походженням і за будовою; правильно й комунікативно доцільно <i>використовує</i> форми прийменників у мовленні; <i>розпізнає</i> сполучники, <i>визначає</i> групи сполучників за значенням і синтаксичною роллю, за вживанням і будовою; правильно й комунікативно доцільно <i>використовує</i> сполучники в мовленні; <i>розпізнає</i> частки, <i>визначає</i> групи часток за значенням і вживанням; правильно й комунікативно доцільно <i>використовує</i> частки в мовленні
4.8. Вигук	Вигук як частина мови. Групи вигуків за походженням: непохідні й похідні. Значення вигуків. Звуконаслідувальні слова. Правопис вигуків	Вступник: <i>розрізняє</i> речення різних видів: за метою висловлювання, за емоційним забарвленням, за складом граматичної основи, за наявністю чи відсутністю другорядних членів, за наявністю необхідних членів речення, за будовою, за наявністю чи відсутністю однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання
5. Синтаксис. Пунктуація 5.1. Словосполучення	Завдання синтаксису. Словосполучення й речення як основні одиниці синтаксису. Підрядний і сурядний зв'язок між словами й частинами складного речення. Головне й залежне слово в словосполученні. Типи словосполучень за морфологічним вираженням головного слова. Словосполучення непоширені й поширені	Вступник: <i>визначає</i> структуру простого двоскладного речення, способи вираження підмета й присудка (простого й складеного), особливості узгодження присудка з підметом; правильно й комунікативно доцільно <i>використовує</i> прості речення
5.2. Речення	Речення як основна синтаксична одиниця. Граматична основа речення. Порядок слів у реченні. Види речень у сучасній українській мові: за метою висловлювання (розповідні, питальні й спонукальні); за емоційним	Вступник: <i>розпізнає</i> види другорядних членів та їхні типи й різновиди, <i>визначає</i> способи вираження означень, додатків, обставин, роль порівняльного звороту; правильно й комунікативно доцільно <i>використовує</i> виражальні можливості

	забарвленням (окличні й неокличні); за будовою (прості й складні); за складом граматичної основи (двоскладні й односкладні); за наявністю чи відсутністю другорядних членів (непоширені й поширені); за наявністю необхідних членів речення (повні й неповні); за наявністю чи відсутністю ускладнювальних засобів (однорідних членів речення, вставних слів, словосполучень, речень, відокремлених членів речення, звертання)	другорядних членів речення в мовленні; правильно <i>розставляє</i> розділові знаки при непоширеній прикладці, порівняльному звороті
5.2.1. Просте двоскладне речення	Підмет і присудок як головні члени двоскладного речення. Особливості узгодження присудка з підметом. Способи вираження підмета. Типи присудків: простий і складений (іменний і дієслівний). Способи їх вираження	
5.2.2. Другорядні члени речення у двоскладному й односкладному реченні	Означення узгоджене й неузгоджене Прикладка як різновид означення. Додаток. Типи обставин за значенням. Способи вираження означень, додатків, обставин. Порівняльний зворот. Функції порівняльного звороту в реченні	
5.2.3. Односкладні речення	Граматична основа односкладного речення. Типи односкладних речень за способом вираження та значенням головного члена: односкладні речення з головним членом у формі присудка (означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові) та односкладні речення з головним членом у формі підмета (називні). Способи вираження головних членів односкладних речень. Розділові знаки в односкладному реченні	Вступник: <i>розпізнає</i> типи односкладних речень, <i>визначає</i> особливості кожного з типів; правильно й комунікативно доцільно <i>використовує</i> виражальні можливості односкладних речень у власному мовленні
5.2.4. Просте ускладнене речення	Речення з однорідними членами. Узагальнюючі слова в реченнях з однорідними членами. Речення зі звертанням. Звертання непоширені й поширені. Речення зі вставними словами, словосполученнями, реченнями, їх значення. Речення з відокремленими членами. Відокремлені означення, прикладки — непоширені й поширені. Відокремлені додатки, обставини. Відокремлені уточнювальні члени речення. Розділові знаки в	Вступник: <i>розпізнає</i> просте речення з однорідними членами, звертаннями, вставними словами, словосполученнями, реченнями, відокремленими членами (означеннями, прикладками, додатками, обставинами), зокрема уточнювальними, та правильно й комунікативно доцільно <i>використовує</i> виражальні можливості таких речень у мовленні; правильно <i>розставляє</i> розділові знаки в них

	реченнях з однорідними членами	
5.2.5. Складне речення	Ознаки складного речення. Засоби зв'язку простих речень у складному: - інтонація й сполучники або сполучні слова; - інтонація. Типи складних речень за способом зв'язку їх частин: сполучникові й безсполучникові. Сурядний і підрядний зв'язок між частинами складного речення	Вступник: <i>розпізнає</i> складні речення різних типів, <i>визначає</i> їхню структуру, види й засоби зв'язку між простими реченнями; <i>добирає</i> й <i>конструює</i> складні речення, що оптимально відповідають конкретній комунікативній меті. Правильно <i>розставляє</i> розділові знаки, <i>будує</i> схему такого речення
5.2.5.1. Складно-сурядне речення	Єднальні, протиставні та розділові сполучники в складносурядному реченні. Сміслові зв'язки між частинами складносурядного речення	Вступник: <i>розпізнає</i> складносурядні речення, <i>визначає</i> смислові зв'язки між частинами складносурядного речення; комунікативно доцільно <i>використовує</i> його виражальні можливості в мовленні
5.2.5.2 Складно-підрядне речення	Складнопідрядне речення, його будова. Головне й підрядне речення. Підрядні сполучники й сполучні слова як засоби зв'язку в складнопідрядному реченні. Основні види підрядних речень: означальні, з'ясувальні, обставинні (місця, часу, способу дії та ступеня, порівняльні, причини, наслідкові, мети, умовні, допустові). Складнопідрядні речення з кількома підрядними, їх типи за характером зв'язку між частинами: - складнопідрядні речення з послідовною підрядністю; - складнопідрядні речення з однорідною підрядністю; - складнопідрядні речення з неоднорідною підрядністю	Вступник: <i>розпізнає</i> складнопідрядні речення, <i>визначає</i> їхню будову, зокрема складнопідрядних речень із кількома підрядними, <i>відображає</i> її в схемі складнопідрядного речення; <i>визначає</i> основні види підрядних речень, типи складнопідрядних речень за характером зв'язку між частинами. Правильно й комунікативно доцільно <i>використовує</i> виражальні можливості складнопідрядних речень різних типів у процесі спілкування
5.2.5.3. Безсполучникове складне речення	Типи безсполучникових складних речень за характером смислових відношень між складовими частинами-реченнями: - з однорідними частинами-реченнями (рівноправними); - з неоднорідними частинами (пояснюваною і пояснювальною). Розділові знаки в безсполучниковому складному реченні	Вступник: <i>розпізнає</i> безсполучникові складні речення; <i>визначає</i> смислові відношення між їхніми частинами-реченнями (однорідними й неоднорідними), особливості інтонації безсполучникових складних речень; правильно й комунікативно доцільно <i>використовує</i> виражальні можливості безсполучникових складних речень у мовленні
5.2.5.4. Складні речення з різними видами сполучникового й безсполуч-	Складні речення з різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку	Вступник: <i>визначає</i> структуру складних речень із різними видами сполучникового й безсполучникового зв'язку; правильно й комунікативно доцільно <i>використовує</i> виражальні можливості речеш» цього типу в мовленні

никового зв'язку		
5.3. Способи відтворення чужого мовлення	Пряма й непряма мова. Речення з прямою мовою. Слова автора. Заміна прямої мови непрямою. Цитата як різновид прямої мови. Діалог	Вступник: <i>визначає</i> в реченні з прямою мовою слова автора й пряму мову, речення з непрямою мовою; <i>замінює</i> пряму мову непрямою; правильно й доцільно <i>використовує</i> в тексті пряму мову й цитати; правильно <i>вживає</i> розділові знаки в конструкціях із прямою мовою та діалозі
6. Стилїстика	Стилї мовлення (розмовний, науковий, художній, офіційно-діловий, публіцистичний), їх основні ознаки та функції	Вступник: <i>розпізнає</i> стилї мовлення, <i>визначає</i> особливості кожного з них; <i>користується</i> різноманітними виражальними засобами української мови в процесі спілкування для оптимального досягнення мети спілкування
7. Орфоепія	Відображення вимови голосних (наголошених і ненаголошених) через фонетичну транскрипцію. Відображення вимови приголосних звуків: 1) <i>[дж], [дз], [дз']</i> ; 2) <i>[з]</i> ; 3) <i>[жс], [ч], [ш], [дж]</i> , 4) груп приголосних (уподібнення, спрощення); 5) м'яких приголосних; 6) подовжених приголосних. Вимова слів з апострофом	Вступник: <i>визначає</i> особливості вимови голосних і приголосних звуків; <i>наголошує</i> слова відповідно до орфоепічних норм
8. Орфографія	Правопис літер, що позначають ненаголошені голосні <i>[e], [u], [o]</i> у коренях слів. Спрощення в групах приголосних. Сполучення <i>йо, во</i> . Правила вживання м'якого знака. Правила вживання апострофа. Подвоєння букв на позначення подовжених м'яких приголосних і збігу однакових приголосних звуків. Правопис префіксів і суфіксів. Позначення чергування приголосних звуків на письмі. Правопис великої літери. Лапки у власних назвах. Написання слів іншомовного походження. Основні правила переносу слів з рядка в рядок. Написання складних слів разом і через дефіс. Правопис складноскорочених слів. Написання чоловічих і жіночих імен по батькові й прізвищ. Правопис відмінкових закінчень іменників, прикметників. Правопис <i>н</i> та <i>ни</i> у прикметниках і дієприкметниках, <i>не</i> з різними частинами мови	Вступник: <i>розпізнає</i> вивчені орфограми й <i>пояснює</i> їх за допомогою правил; правильно <i>пише</i> слова з вивченими орфограмами, <i>знаходить</i> і <i>виправляє</i> орфографічні помилки на вивчені правила

9. Розвиток мовлення	Загальне уявлення про спілкування й мовлення; види мовленнєвої діяльності; адресант і адресат мовлення; монологічне й діалогічне мовлення; усне й писемне мовлення; основні правила спілкування. Тема й основна думка висловлювання. Вимоги до мовлення (змістовність, логічна послідовність, багатство, точність, виразність, доречність, правильність). Текст як середовище функціонування мовних одиниць. Основні ознаки тексту: зв'язність, комунікативність, членованість, інформативність. Зміст і будова тексту, поділ тексту на абзаци, мікротеми. Способи зв'язку речень у тексті. Класифікація текстів за сферою використання, метою, структурними особливостями. Тексти різних стилів, типів, жанрів мовлення	Вступник: <i>розпізнає</i> тексти різних стилів, типів і жанрів; <i>уміє</i> формулювати, добирати доречні аргументи і приклади, робити висновок, висловлювати власну позицію, свій погляд на ситуацію чи обставин; правильно структурований текст, використовуючи відповідні мовленнєві звороти; <i>знаходить</i> й виправляє похибки та помилки в змісті, побудові й мовному оформленні власних висловлювань, спираючись на засвоєні знання
-----------------------------	---	--

Критерії оцінювання навчальних досягнень вступників

Рівні навчальних досягнень вступників	Вимоги до умінь вступників
1. Початковий	Вступник виявляє слабкий або помітний репродуктивний характер знань з української мови, допускає граматичні, пунктуаційні помилки. Відповідь його недостатньо осмислена, з помилками і неточностями. Уміє застосовувати знання при виконанні завдань за зразком.
2. Середній	Вступник володіє матеріалом на рівні, вищому за початковий. Коротко описує названу одиницю, при нагадуванні наводить типові приклади. Виявляє знання і розуміння основних положень, за допомогою екзаменатора може аналізувати навчальний матеріал, порівнювати та робити висновки, виправляти допущені помилки.
3. Достатній	Вступник вільно володіє теоретичним матеріалом, пояснює зміни, які відбуваються в одиницях різних рівнів, умотивовує правопис. Знає й практично використовує вивчені правила, дотримується норм української літературної мови, самостійно виправляє помилки, вміє пояснити їх відповідними правилами. Відповідь його логічна, хоч і містить неточності.
4. Високий	Вступник на високому рівні опанував теоретичний матеріал, самостійно, у межах програми вступного іспиту, оцінює мовні явища, факти, демонструє високий рівень культури усного та писемного мовлення. Усвідомлює закони української граматики, синтаксису та пунктуації. На високому рівні володіє нормами української літературної мови, виявляє здатність до самостійного перенесення набутих знань та умінь на нестандартні ситуації.

Література
для підготовки до вступного випробування

1. Авраменко О. М. Українська мова. Теорія в таблицях. Завдання у форматі НМТ/ЗНО. – Харків: Талант, 2023.
2. Глазова О. П. Українська мова. Підручник для 5 класу закладів загальної середньої освіти. – К.: Освіта , 2022.
3. Глазова О. П. Українська мова: Підручник для 7 класу закладів загальної середньої освіти. – К.: Освіта , 2020.
4. Глазова О. П. Українська мова. Підручник для 9 класу закладів загальної середньої освіти. – К.: Освіта , 2022.
5. Заболотний В. В., Заболотний О. В. Українська мова. Підручник для 6 класу закладів загальної середньої освіти. -К: Генеза, 2021.
6. Заболотний В. В, Заболотний О. В. Українська мова. Підручник для 8 класу закладів загальної середньої освіти. -К: Генеза, 2021.
7. Заболотний В. В, Заболотний О. В. Українська мова. Підручник для 9 класу закладів загальної середньої освіти. -К: Генеза, 2021.